

COME2ART: Introducing a collaborative scheme between artists & community members fostering life skills development and resilience through creative placemaking

Contract number: 2020-1-EL01-KA227-ADU-094692

Erasmus + project, Partnerships for Creativity

“Een curriculum voor levensvaardigheden via kunst
in het kader van creatieve placemaking”

Module 5

Laten we openbare kunst maken: creatieve placemaking introduceren als instrument voor het creëren van een veerkrachtige gemeenschap

Invoering

Volgens de [Amerikaanse Planningvereniging](#) Creatieve placemaking is een proces waarbij leden van de gemeenschap, kunstenaars, kunst- en cultuurorganisaties, gemeenschapsontwikkelaars en andere belanghebbenden kunst- en culturele strategieën gebruiken als instrumenten om door de gemeenschap geleide verandering te implementeren. Creatieve placemaking wordt ook beschreven als een nieuwe manier om creatieve mensen en activiteiten te betrekken bij het aanpakken van sociale en economische problemen in gemeenschappen. Gebruik makend van de openbare ruimte als canvas voor artistieke expressie, het opbouwen van partnerschappen tussen lokale sectoren, het aanpakken van gemeenschapsproblemen en uitdagingen en het streven naar economische, fysieke en sociale verandering, zijn de sleutelbegrippen van creatieve placemaking. Uitdagingen op het gebied van de gemeenschap worden op een inclusieve manier belicht, waarbij betrokken belanghebbenden samenkomen, beslissen en actie ondernemen over lokale kwesties, van volksgezondheid en lokaal historisch geheugen tot huisvesting en culturele infrastructuur. Door deze processen kan de gemeenschap haar banden versterken, kunnen nieuwe relaties tussen maatschappelijke organisaties worden ontwikkeld en kunnen burgers belangrijke levensvaardigheden verwerven, waardoor ze veerkrachtiger worden in tijden van crisis.

Deze module heeft tot doel de leerlingen kennis te laten maken met de specifieke kenmerken van creatieve placemaking door recente relevante theorie en bibliografie te verkennen, en door best practices te delen.

Deze module bestaat uit 2 eenheden. Het eerste deel zal de theoretische achtergrond van Creative Placemaking en de evolutie ervan in de afgelopen decennia beschrijven. In het tweede deel worden enkele best practices van creatieve placemaking-projecten besproken rond Europa. Deze best practices zullen dienen als inspiratie voor relatieve projecten die bedoeld zijn om geïmplementeerd te worden in de lokale gemeenschappen van het Come2art-project, evenals in elk ander initiatief dat hetzelfde doel nastreeft.

Unit 5.1: Creatieve placemaking: theoretische achtergrond/kennismaking met sleutelbegrippen

In deze unit zullen we het concept van creatieve placemaking verduidelijken en verdiepen, de evolutie ervan de afgelopen decennia doorlopen en verwijzen naar de belangrijkste kenmerken ervan.

Deze eenheid omvat:

- Openbare ruimte
- Kunst maken in de openbare ruimte
- Het belang van betrokkenheid van de gemeenschap
- Onderzoek naar de veerkracht van de gemeenschap
- Inzicht in de relatie tussen publieke creatieve interventie en sociale verandering in de gemeenschap

Unit 5.2: Best practices van creatieve placemaking

Deze unit behandelt best practices van creatieve placemaking-projecten die COME2ART-partners, en niet alleen, al in hun gemeenschappen hebben geïmplementeerd. De leerlingen zullen vertrouwd raken met de benodigde processen, uitdagingen en risico's als het gaat om het ontwerpen en implementeren van dergelijke projecten.

De belangrijkste leerdoelen van deze module zijn:

- Inzicht in het begrip creatieve placemaking
- Beschrijving van casestudies waarin placemaking-projecten werden geïmplementeerd en een opmerkelijke sociale impact hadden
- Co-creatief ontwerp en uitvoering van creatieve placemaking projecten

Onderzoek

Het niveau van verwezenlijking van de leerdoelen wordt beoordeeld aan de hand van:

- Analyse van de resultaten van opdrachten
- Vragenlijst
- Essay
- Groepsgesprek
- 1 op 1 interview met kunstenaar-docent
- Evaluatie van creatieve resultaten die voortvloeien uit het leerproces

Beoordelingsoefening

Gebaseerd op deze elementen die kunnen worden gebruikt om de perceptie van complexe stedelijke omgevingen te analyseren, is het gevoel van mentale kaarten ontwikkeld. Dit zijn schematische kaarten die men op een blanco papier kan tekenen, of die kan voortkomen uit verbale interviews over iemands persoonlijke situatie. gevoel voor het beeld van de stad.

Het wordt aan de cursisten aanbevolen om een mentale kaart te tekenen van een gebied, dat zowel het gebied van de training kan zijn, een gebied waarin zij hebben afgesproken een project uit te voeren, of een ander district dat hen bekend is, met daarin niet alleen de 5 elementen van de training. de stad zoals

4

This publication has been produced with the financial support of the Erasmus+ Programme of the European Commission. The European Commission support for the production of this publication does not constitute an endorsement of the contents which reflects the views only of the author(s), and the Commission cannot be held responsible for any use which may be made of the information contained therein.

vastgelegd door Kevin Lynch, maar ook persoonlijke observaties die kwesties van multi-zintuiglijke ervaringen behandelen, zoals geuren, soundscapes, observaties over de kleur en texturen van een bepaald gebied, maar ook emotionele aspecten van het ervaren van de openbare ruimte, zoals het gevoel van veiligheid, onbehagen of angst die kan worden geuit bij het passeren van een bepaalde plaats.

Deze observaties kunnen, collectief maar ook individueel, helpen om de essentie van een plek of de 'genie loci', zoals gedefinieerd door Christian Norberg-Schulz, beter en vollediger te begrijpen. Dit type analyse helpt licht te werpen op het feit dat een plaats fysieke dimensies, sociale relaties, symbolische betekenissen en subjectieve menselijke ervaringen omvat (Schofield & Szymanski, 2011).

Ten slotte kunnen alle individuele kaarten worden samengevat in een collectieve kaart, waar cursisten conclusies kunnen trekken over de plaats en overeenkomsten en verschillen kunnen vinden tussen hun perceptie van ruimte en ervaring.

Unit 5.1: Creatieve placemaking: theoretische achtergrond/kennismaking met sleutelbegrippen

Invoering

In deze module zullen de leerlingen vertrouwd raken met het begrip creatieve placemaking. Publieke ruimte en het maken van kunst in de publieke ruimte zijn de twee aspecten die als eerste onderzocht zullen worden. Het Interventieraamwerk dat in de eerdere fase van het project is ontwikkeld, zal worden gebruikt als belangrijkste kennisbron. Leerlingen zullen de rol van kunst in sociale cohesie beseffen, ze zullen zich bewust worden van het belang van gemeenschapsbetrokkenheid en van methoden om de geïnteresseerde doelgroepen te bereiken. Het belangrijkste doel is dat ze beseffen dat creatieve placemaking-projecten kunst niet als kerndoel hebben. Het doel is de empowerment van het actieve burgerschap, wat leidt tot een veerkrachtigere gemeenschap. Kunst en creatieve activiteiten zijn de instrumenten, de middelen om dat te bereiken.

Leerresultaten:

Na voltooiing van dit onderdeel kunnen de leerlingen:

- Begrijp het begrip openbare ruimte
- Identificeer de belangrijkste kenmerken van een creatief placemaking-project
- Maak kennis met de evolutie van het concept van creatieve placemaking
- Realiseer het belang van gemeenschapsbetrokkenheid bij creatieve placemaking-projecten
- Begrijp de relatie tussen publieke creatieve interventie en sociale verandering in de gemeenschap

5.1.1 Openbare stadsruimte

Door de geschiedenis heen blijven openbare ruimtes evolueren door stedelijke en sociale transformaties. Als we nadenken over de evolutie van het beeld van steden over de hele wereld, maar meer specifiek in Europa, heeft de eens organische en niet-geplande stad uit de Middeleeuwen zichzelf getransformeerd door middel van stadsplanningstheorieën en -ontwerpen uit de Renaissance, in een samengesteld geometrisch ensemble. . De opkomst van nieuwe stadsgezichten als gevolg van de industrialisatie van de productiemiddelen leidde in veel gevallen tot een chaotische en niet-hygiënische stedelijke omgeving. Als gevolg hiervan waren er aan het einde van de 19e eeuw veel theorieën en plannen ontwikkeld over de ideale stad en haar geometrische maar ook sociale en economische componenten. De rationalisering van de openbare ruimte bereikt een hoogtepunt door de modernistische stedenbouwkundige transformaties (stadsvernieuwingsprojecten), hoewel dit puur functionele ontwerp van stedelijke omgevingen heeft geleid tot de vervreemding van zintuiglijke en persoonlijke ervaringen in de moderne stad (Kohn, 2004). Om toe te voegen aan de bovengenoemde onverwelkomende openbare ruimtes die de moderne stad te bieden heeft, ontnemt de privatisering van gedeelde ruimtes binnen de grenzen van de stad haar burgers verder de levensvatbare en eerlijke kansen om gemeenschappelijke ruimtes te ervaren. Keer op keer is bewezen dat grootschalige stadsplanningsprojecten de reikwijdte van hun oorspronkelijke doelen en doelstellingen vaak verliezen. de privatisering van gedeelde ruimtes binnen de grenzen van de stad ontnemt haar burgers verder de levensvatbare en eerlijke kansen om gemeenschappelijke ruimtes te ervaren. Keer op keer is bewezen dat grootschalige stadsplanningsprojecten de reikwijdte van hun oorspronkelijke doelen en doelstellingen vaak verliezen.

7

This publication has been produced with the financial support of the Erasmus+ Programme of the European Commission. The European Commission support for the production of this publication does not constitute an endorsement of the contents which reflects the views only of the author(s), and the Commission cannot be held responsible for any use which may be made of the information contained therein.

de privatisering van gedeelde ruimtes binnen de grenzen van de stad ontnemt haar burgers verder de levensvatbare en eerlijke kansen om gemeenschappelijke ruimtes te ervaren. Keer op keer is bewezen dat grootschalige stadsplanningsprojecten de reikwijdte van hun oorspronkelijke doelen en doelstellingen vaak verliezen.

Pas de laatste decennia is de stadsplanning zich gaan richten op een bottom-up ontwerpbenadering, waarbij verschillende stakeholders van het stadslandschap een actieve rol spelen bij de definitie van de openbare ruimte. Participatieve ontwerpprojecten worden doorgaans beter ontvangen door de gebruikers van de ruimte, vanwege het feit dat vertegenwoordigers van verschillende groepen samenkomen om een openbare ruimte of zelfs een stedelijke omgeving op grotere schaal te analyseren, bespreken en uiteindelijk te transformeren.

Als we aan de stad en meer specifiek aan de openbare ruimte denken, hebben de meeste de neiging om een plein of een voetgangersgebied voor ogen te hebben. Maar de stadsruimte kan worden geanalyseerd op basis van vijf belangrijke componenten. Kevin Lynch stelt in zijn cruciale boek voor de perceptie van de stad en hoe deze door haar inwoners wordt ervaren dat de elementen van de stedelijke omgeving neerkomen op:

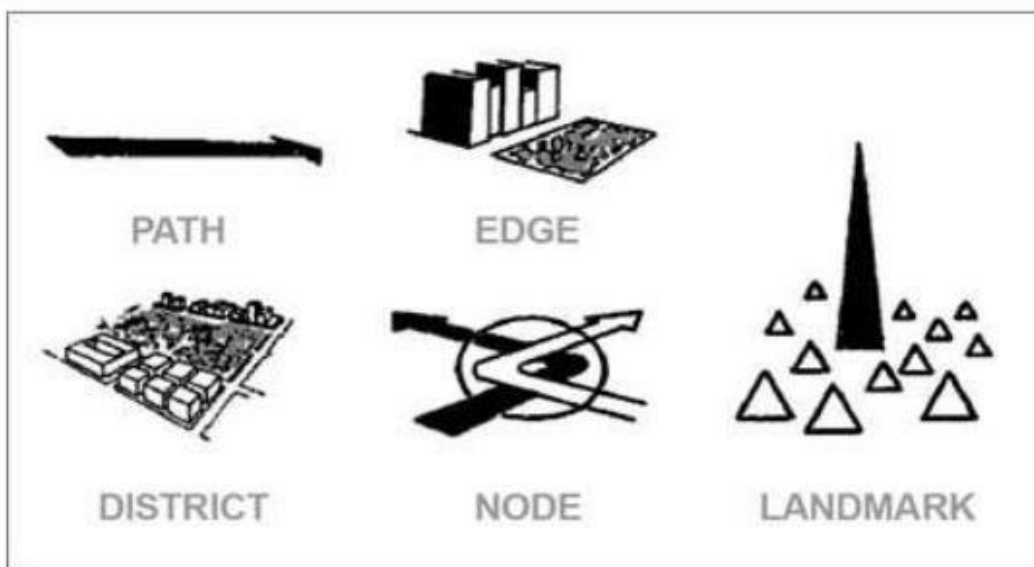
1. paden, zoals trottoirs, routes, wegen enz.
2. randen, met andere woorden de grenzen tussen twee beschouwde discrete gebieden,
3. districten, waar een aantal gemeenschappelijke kenmerken kunnen worden waargenomen, zoals het gebruik (commercieel, residentieel, industrieel enz.), het tijdstip van de dag waarop er mensenmassa's te vinden zijn of andere mentale scheidslijnen die men kan bedenken en die een afzonderlijk gebied vormen met een

duidelijk karakter. karakter

4. knooppunten, waar bepaalde activiteiten in hoge dichtheid kunnen plaatsvinden. Ze vormen in wezen focuspunten waar er een hoge concentratie van een bepaald kenmerk is
5. oriëntatiepunten, met andere woorden, fysieke elementen die in schaal kunnen variëren of referentiepunten die men kan gebruiken om zich te oriënteren, als ontmoetingsplaats te fungeren of eenvoudige te observeren terwijl ze door de stad lopen.

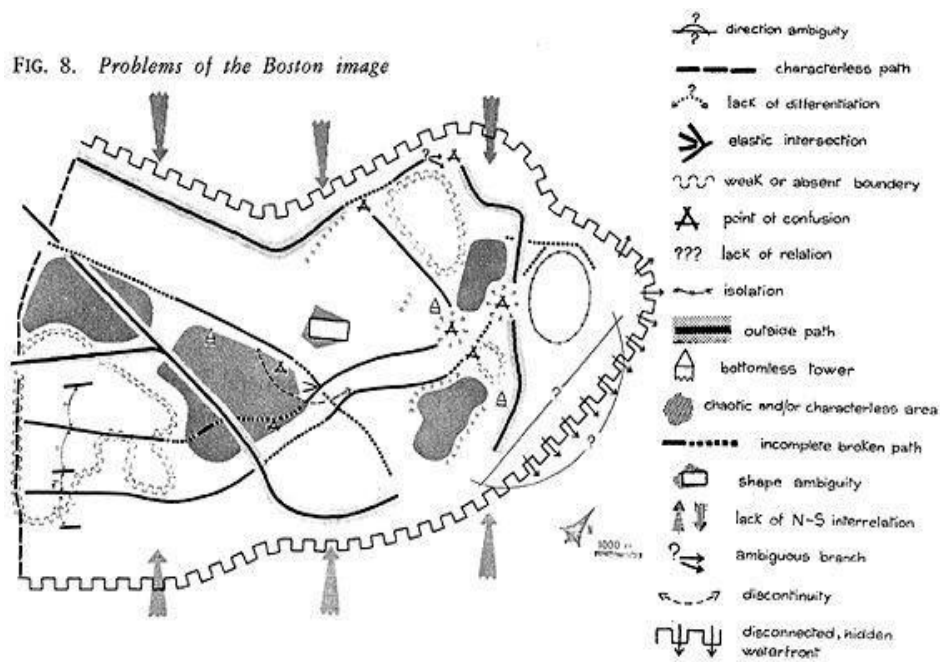
Gebaseerd op deze elementen die kunnen worden gebruikt om de perceptie van complexe stedelijke omgevingen te analyseren, is het idee van mentale kaarten ontwikkeld. Dit zijn schematische kaarten die men op een blanco papier kan tekenen, of die kan voortkomen uit verbale interviews over iemands persoonlijke situatie. gevoel voor het beeld van de stad. Het wordt aan de cursisten aanbevolen om een mentale kaart te tekenen van een gebied, dat zowel het gebied van de training kan zijn, een gebied waarin zij hebben afgesproken een project uit te voeren, of een

9

This publication has been produced with the financial support of the Erasmus+ Programme of the European Commission. The European Commission support for the production of this publication does not constitute an endorsement of the contents which reflects the views only of the author(s), and the Commission cannot be held responsible for any use which may be made of the information contained therein.

ander district dat hen bekend is, met daarin niet alleen de 5 elementen van de training. de stad zoals vastgelegd door Kevin Lynch, maar ook persoonlijke observaties die kwesties van multi-zintuiglijke ervaringen behandelen, zoals geuren, soundscapes, observaties over de kleur en texturen van een bepaald gebied, maar ook emotionele aspecten van het ervaren van de openbare ruimte, zoals het gevoel van veiligheid, onbehagen of angst die kan worden geuit bij het passeren van een bepaalde plaats. Deze observaties kunnen, collectief maar ook individueel, helpen de situatie te begrijpen essentie van een plaats of de 'genie loci', zoals beter en vollediger gedefinieerd door Christian Norberg-Schulz. Dit type analyse helpt licht te werpen op het feit dat een plaats fysieke dimensies, sociale relaties, symbolische betekenissen en subjectieve menselijke ervaringen omvat (Schofield & Szymanski, 2011).

Geschiedenis van placemaking

Al in de jaren zestig onderstreepten critici van de stedelijke ruimte, zoals Jane Jacobs en William H. Whyte, de obscure elementen van modernistische Amerikaanse steden die het resultaat waren van bestemmingsplannen, automobielontwikkeling, brede voorstedelijke gebieden en de algemene gentrificeerde/tentaculaire ontwikkeling van de stadsruimte. .

Zowel Jacobs als Whyte pleiten voor levendige buurten en gastvrije gedeelde ruimtes die voldoen aan de behoeften van hun inwoners. Deze radicaal nieuwe ideeën over de openbare ruimte kwamen als reactie op brede stadsvernieuwingsprojecten, die sloppenwijken van binnenstedelijke ruimte ontruimden ten gunste van nieuwe bedrijven of luxe woonwijken.

In 1975 richtte Fred Kent samen met Kathy Madden het Project for Placemaking-initiatief op, waarbij kleine interventies in de openbare ruimte Nieuw gedrag met betrekking tot gemeenschappelijke ruimtes mogelijk maakten.

Figure 1 Jane Jacobs

De term Placemaking werd rond de jaren negentig populair en de betekenis ervan is sindsdien enorm geëvolueerd.

Placemaking in de 21e eeuw

De huidige stedelijke ruimtes en stadsgezichten ondergaan een snelle transformatie als gevolg van de opkomst van nieuwe technologieën. Fenomenen als vervreemding en stedelijke gentrificatie hebben geleidelijk geleid tot een steeds veranderend stedelijk landschap. Placemaking komt als een onmiddellijk en spontaan antwoord op de bovengenoemde problemen van het stadsleven. Er zijn de afgelopen jaren verschillende soorten placemaking ontstaan om aan de uiteenlopende behoeften van de gemeenschap te voldoen. Creatieve placemaking bestaat uit een proces waarbij belanghebbenden uit de publieke, private en non-profitsector, evenals leden van de gemeenschap, het karakter van een buurt transformeren. Een plek overstijgt zijn geometrische kenmerken en houdt rekening met de sociale, economische en culturele dimensies van een ruimte. De verschillende nuances en lagen van een plek kunnen het karakter ervan bepalen en de mensen die er deel van uitmaken. De transformaties die kunnen plaatsvinden door middel van placemaking overstijgen het fysieke aspect en kunnen vaak een diepgaande impact hebben op de betrokkenheid en veerkracht van de gemeenschap. Soorten creatieve placemaking omvatten, maar zijn niet beperkt tot, muurschilderingen, stadsmeubilair, sculpturen en doorgangsfaciliteiten. Er zijn vier algemene doelen gesteld waarop creatieve placemaking-projecten door de NEA als succesvol kunnen worden beschouwd. Deze projecten moeten de lokale gemeenschap van kunstenaars en kunstorganisaties versterken en verbeteren, de band met de gemeenschap vergroten, de levenskwaliteit verbeteren, maar ook de lokale economieën versterken. Enkele indicatoren voor een succesvol creatief placemaking-project uit de ervaring die is opgedaan met projecten die wereldwijd worden geïmplementeerd, zijn wanneer de gemeenschap ermee bezig is en wanneer het gebaseerd is op unieke elementen van een bepaalde

plaats. actieve en voortdurende participatie van gemeenschappen te betrekken. Daarom kunnen plaatsen niet van buitenaf (bijvoorbeeld door deskundigen) worden ontworpen (Friedman,2007). De essentie van placemaking als praktijk vind je terug in de 11 principes die zijn opgesteld door de organisatie Project for Placemaking.

1. Meer specifiek is bij dit soort projectimplementatie de gemeenschap de deskundige, en haar mening moet worden beschouwd als de meest waardevolle van de betrokken partners.
2. Het project gaat over het creëren van een plek, niet alleen over het implementeren van een ontwerp, wat betekent dat een deel van het succes ligt in het proces en de betrokkenheid van de gemeenschap.
3. Placemaking is niet iets dat slechts door één persoon of één stakeholder kan worden gedaan; de behoefte van verschillende partners is essentieel voor het succes van het project.
4. De taak die voor u ligt lijkt soms overweldigend, maar kan allemaal worden bereikt met een goede coördinatie en planning.
5. Het uiteindelijke doel is het ontwikkelen van een visie op de openbare ruimte en de betekenis die de plek kan overbrengen.
6. Het project had, afgezien van het afleggen van een verklaring of het vergroten van het bewustzijn voor een gedeeld probleem, dat ook moeten hebben gedaan
7. Praktisch gezien zouden de elementen van een enkel placemaking-project moeten worden getrianguleerd. Met andere woorden: nieuwe toepassingen of delen van het project moeten dicht bij elkaar liggen, waardoor het voor de gemeenschap gemakkelijker wordt om ermee te communiceren.

8. Het idee is ook om klein te beginnen en op te bouwen na kleinere projecten, wat betekent dat er een proefperiode moet zijn waarin groepen kortetermijn- of minder ambitieuze ideeën uitproberen en de resultaten gaandeweg evalueren.
9. Het financieringsaspect mag niet worden gezien als de belangrijkste factor voor de uitkomst van het project, waarbij gebruik moet worden gemaakt van creativiteit en vindingrijkheid om een laag budget te compenseren.
10. Ten slotte is het project nooit echt klaar en moet het worden beheerd nadat het is geïmplementeerd om de duurzaamheid van de ondernomen acties te garanderen.

Placemaking is een praktijk waarbij betekenis wordt gecreëerd uit de locatiespecifieke elementen die op een plek voorkomen. Dit proces kan worden geïnitieerd of aangestuurd door de lokale geschiedenis van een plaats/stad, maar ook door de kansen, sterke en zwakke punten die het momenteel kent portretteert. Om de locatie te begrijpen die is afgesproken voor de implementatie van het project, worden de individuen in de groep aangemoedigd om de plaats te analyseren met behulp van het formaat van een SWOT-diagram, waarbij de sterke en zwakke punten, kansen en bedreigingen worden aangegeven die een bepaald publiek heeft. ruimte- of gebiedsweergaven. Op deze manier kan de groep, naast de mentale kaarten waarmee de cursisten eerder zijn belast, op strategische wijze veilige conclusies en observaties trekken over een gebied op basis van hun eigen ervaringen en criteria.

In het verleden zijn er creatieve placemaking-projecten geweest, gebaseerd op collectieve mentale mapping en de subjectieve observaties die deze diagrammen met zich meebrengen. Beeldend kunstenaar Ivana Sidzimovska implementeerde bijvoorbeeld een placemaking-project gebaseerd op 11 mentale kaarten van de beroemde wijk Kreuzberg in Berlijn.

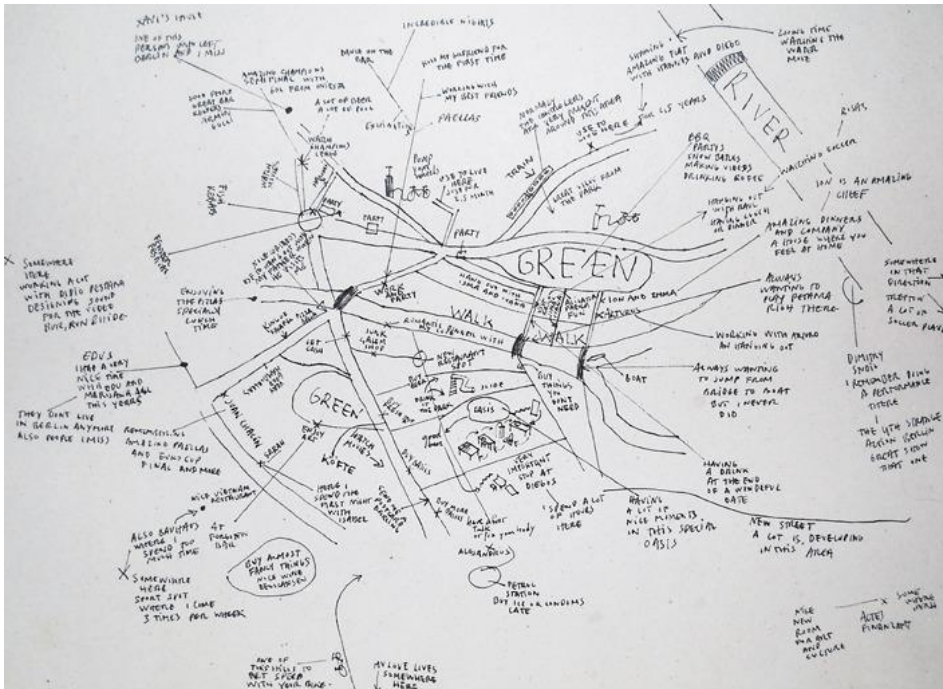

Figure 2 New York: Merrell Uitgevers, 210

Als een groep ten slotte de intentie heeft om een creatief placemaking-project uit te voeren, wordt aanbevolen om naast andere methoden bepaalde vragen te stellen om het karakter van de plek en zijn kwaliteiten te bepalen.

Hieronder worden enkele vragen genoemd zoals Fleming deze verwoordt in zijn boek over Placemaking.

1. Heeft de ruimte een complexiteit waardoor er door verschillende gebruikers van kan worden genoten?

2. Kan een oudere op een zonnige plek in de ruimte zitten en zich veilig voelen?
3. Is men vrij om door de ruimte te bewegen zonder zich geïntimideerd te voelen door anderen?
4. Ondersteunt de ruimte een ander kleurenpalet dat past bij het stadsbeeld?
5. Is er een duidelijk richtingsgevoel in de ruimte naar populaire bestemmingen?
6. Hebben de ontwerpelementen in de ruimte betrekking op de menselijke figuur?
7. Creëert de menselijke figuur een gevoel van dimensie in de ruimte?
8. Kun je locatiespecifieke geluiden in de ruimte horen: het ritselen van bladeren, het ploffen van hoefijzers, het kietelen van water of het geluid van een band?
9. Kan een klein kind bronnen van vermaak in de ruimte vinden? Zijn er ontwerpaanwijzingen die een verdwaald kind kunnen helpen de weg uit de ruimte te vinden?
10. Zijn er verhalende elementen die de verschillende delen van de ruimte met elkaar verbinden?
11. Laat de ruimte de gebruiker genieten van de intieme details?

Bronnen:

Fleming, RL (2007) De kunst van placemaking: gemeenschap interpreteren via openbare kunst en stadsontwerp. New York: Merrell-uitgevers

Ioannou, V. (2014) Stedenbouw en de architectuur van de stad. Epikentro-edities,

Jacobs, Jane (1961) De dood en het leven van grote Amerikaanse steden. Vintage boekedities

Lynch, K. (1960) Het beeld van de stad. Cambridge: MIT, 41-56

Markusen, A., en Gadwa, A. (2010). Creatieve placemaking: hoe doe je dat goed? Chicago: Gemeenschap Beoordeling van ontwikkelingsinnovatie, Federale Reserve Bank van San Francisco

Toolis, E. (2017) Theoretiseren van kritische placemaking als instrument voor het terugwinnen van de openbare ruimte. American Journal of Community Psychology, nr. 59, 184–199

“Wat is placemaking?” Project voor de Openbare Ruimte, 2007, <https://www.pps.org/article/wat-is-placemaking>

Unit 5.2: Best practices van creatieve placemaking-projecten

Invoering

Deze unit behandelt best practices van creatieve placemaking-projecten die COME2ART-partners, en niet alleen, al in hun gemeenschappen hebben geïmplementeerd. De leerlingen zullen vertrouwd raken met de benodigde processen, uitdagingen en risico's als het gaat om het ontwerpen en implementeren van dergelijke projecten. Multimedia-inhoud die de meest relevante initiatieven weergeeft die de Come2Art-partners hebben gerealiseerd, zal worden aangevuld met een selecte lijst van internationale creatieve placemaking-projecten die input en inzichten bieden over hoe een samenwerkingsprogramma kan worden gelanceerd om gemeenschappen te betrekken bij het maken van kunst.

Leerresultaten

Na voltooiing van dit onderdeel kunnen de leerlingen:

- Begrijp beter de uitdagingen en risico's als het gaat om creatieve placemaking-projecten
- Laat je inspireren voor relatieve projecten in hun eigen gemeenschap
- Begrijp het brede scala aan onderwerpen waarnaar dergelijke projecten verwijzen
- Begrijp de sociale impact die dergelijke projecten kunnen hebben op de lokale gemeenschap

Beste praktijken

Een selecte lijst van internationale creatieve placemaking-projecten die input en inzichten bieden over hoe een samenwerkingsprogramma kan worden gelanceerd om gemeenschappen te betrekken bij het maken van kunst.

Titel	De weg naar huis
Artiest	Zwijm
Jaar	2017
Plaats	Philadelphia, VS
Beschrijving	<p>The Road Home is een multidisciplinair project dat kunst samenvoegt therapie, openbare kunst en belangenbehartiging door de gemeenschap om het traumatische te genezen wortels van verslaving in de wijk Kensington in Philadelphia. The Road Home wil de wijdverbreide impact van opioïdenverslaving op de gemeenschap aanpakken en maakt gebruik van creatieve hulpmiddelen om het culturele stigma te veranderen dat mensen met een verslaving ervan weerhoudt toegang te krijgen tot de ondersteuning die ze nodig hebben.</p> <p>Het project bestond uit drie hoofdcomponenten. De eerste was een reeks dagelijkse workshops op het gebied van kunsttherapie, met activiteiten als verhalen vertellen, zangkringen en tekenoefeningen, in het gemeenschapscentrum Kensington Storefront. Het tweede resultaat was een openbare muurschildering, Healing Begins</p>

	With Connection, gelegen aan Kensington Avenue, direct tegenover Prevention Point, een centrum dat sociale en medische diensten biedt aan mensen die dakloos en verslaafd zijn.
Punten voor reflectie	Het gemeenschapsbetrokkenheidswerk bracht bevestiging in het dagelijks leven van de mensen bij Kensington Storefront, zowel door hun persoonlijke interacties met projectmedewerkers als in het landschap om hen heen. Door een reactie te ontwerpen die impact heeft op het individu, de gemeenschap en het publieke beleidsniveau.

Titel	<i>Hiroshima-projectie</i>
Artiest	Krzysztof Wodiczko
Jaar	1999
Plaats	Hiroshima, Japan

Beschrijving	<p>De projectie vond plaats op 7 en 8 augustus 1999, de 54e verjaardag van de atoombom op Hiroshima. De achtergrond werd gevormd door de Atomic Bomb Dome, het enige gebouw dichtbij het epicentrum van de explosie dat niet volledig werd verwoest. Op de oever van de rivier de Motoyasu, aan de voet van de ruïne van de Koepel, tegenwoordig bekend als het Vredesmonument van Hiroshima, projecteerde de kunstenaar uitvergrote beelden van de handen van de slachtoffers van de explosie, terwijl hun opgenomen getuigenissen via luidsprekers werden afgespeeld. De beelden van de gebarende of soms roerloze handen werden weerspiegeld in het oppervlak van de rivier, waarin duizenden stierven, terwijl ze in het bestraalde water sprongen in de hoop de pijn veroorzaakt door brandwonden te verzachten. De afbeeldingen van handen gingen vergezeld van opgenomen getuigenissen van de traumatische ervaringen van een tiental slachtoffers van de explosie, evenals hun kinderen en kleinkinderen. Onder hen bevonden zich ook getuigenissen over de tragedie, die in Japan zelden wordt genoemd, van Koreaanse slavenarbeiders die door de A-bom werden gedood. De 39 minuten durende projectie omvatte in totaal vijftien getuigenissen.</p>
---------------------	---

<p>Punten voor reflectie</p>	<p>Wodiczko begon aan deze projectie te werken in de veronderstelling het A-Bomb Dome-monument te reanimeren met de stemmen en gebaren van de huidige inwoners van Hiroshima uit verschillende generaties: degenen die het bombardement hebben overleefd; hun kinderen, die het zich misschien nog herinneren; hun kleinkinderen en achterkleinkinderen.</p> <p>Al die generaties zijn op de een of andere manier verbonden via deze projectie, in termen van de manier waarop het bombardement belangrijk is en de manier waarop de betekenis van dat bombardement verband houdt met hun huidige ervaringen.</p>
<p>Titel</p>	<p>WACHT</p>
<p>Artiest</p>	<p>Jenny Holzer</p>
<p>Jaar</p>	<p>2019</p>
<p>Plaats</p>	<p>New York, VS</p>
<p>Beschrijving</p>	<p>De lichtprojectie VIGIL ging in op de kwestie van wapengeweld in Amerika, met teksten van dichters, overlevenden en burgers.</p> <p>Met de drie nachten durende installaties die in oktober 2019 plaatsvonden, verlichtte Holzer de iconische gebouwen in het Rockefeller Center met verhalen uit de eerste hand, gedichten en reacties van Amerikanen die de alledaagse realiteit van wapengeweld hebben ervaren. In dit grootschalige werk werd elke stem uitvergroot in rollende lichtletters over de gevels van de gebouwen. Het werk was zowel grimmig als vriendelijk en diende als een wake voor</p>

	<p>slachtoffers van wapengeweld en een erkenning van de regelmaat waarmee deze incidenten plaatsvinden. Holzer nam geselecteerde teksten op uit poëziebundels en verhalen over wapengeweld en gedichten van tieners die opgroeiden in een land dat getroffen werd door schietpartijen in hun gemeenschappen en scholen.</p> <p>Het project was bedoeld om de stemmen van degenen die rechtstreeks getroffen zijn door wapengeweld centraal te stellen en af te stappen van het gebruik van anonieme statistieken om de menselijke tol te benadrukken. De verhalen uit de eerste persoon dienen zowel als erkenning van gemeenschappen die getroffen zijn door wapengeweld als een uitnodiging voor een dialoog over de wijdverbreidheid van dit</p>
<p>Punten voor reflectie</p>	<p>VIGIL wordt geprojecteerd op een van de meest iconische monumenten in New York City en spreekt over de enorme impact die wapengeweld niet alleen heeft op individuen, maar het weefsel zelf van gemeenschappen en steden. De tekst dringt door in de gevels en ramen van deze gebouwen, omringt de kijker en omhult de stad met boodschappen van licht.</p> <p>Door het project wordt de stad zelf getransformeerd.</p> <p>De scrollende woorden van de projecties eisen dat het publiek ze leest, met een strategie die passieve betrokkenheid ontkent.</p>

Organisatie	MeltingPro
Jaar	2019
Plaats	Rome, Italië
Beschrijving	<p>Waar een grijs gebouw stond van meer dan 22 meter hoog dat niemand opmerkte, staat nu een fascinerend muurwerk gemaakt door Tellas, een internationaal gerenommeerde straatkunstenaar, in samenwerking met 15 jonge creatievelingen samengesteld door het SPACE Tor Pignattara-project.</p> <p>De kunstenaars, onder de zorgvuldige begeleiding van de projectpartners, verkenden en ervoeren de buurt gedurende ongeveer een maand en produceerden Herbarium, een indrukwekkend en sterk herkenbaar locatiespecifiek werk geïnspireerd door "de" en "van" de vele en diverse gemeenschappen in de buurt.</p> <p><i>Herbarium</i> belichaamt een zeer krachtige symbolische waarde en produceert een esthetisch effect, zowel in artistiek als landschappelijk opzicht. Het is het product van collectief werk, gemaakt door de samenwerking van verschillende artistieke gevoeligheden, van verschillende interpretatiesleutels van een samengesteld territorium, waarin meerdere en diverse gemeenschappen naast elkaar bestaan met hun eigen cultuur, hun eigen geloof, kunst en hun keuken. In deze</p>

	context is Herbarium een werk dat zichzelf niet opdringt, omdat het in samenhang met het gebied is gestructureerd via een diepgaande dialoog met zijn gemeenschappen.
Punten voor reflectie	<i>Herbarium</i> werd geboren uit de verhalen van mensen verzameld door de kunstenaars: restauranthouders, kooplieden en gewone burgers uit de verschillende etnische groepen die de buurt bevolken, beschreven aan de straatartiesten hun culinaire tradities, sprak over de specerijen en kruiden die onmisbaar zijn bij het uitwerken van traditionele gerechten en die daarom in de buurt werden "getransplanteerd" om ze indien nodig beschikbaar te hebben en een klein beetje naar Rome te brengen van de sfeer van thuis.

